

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

MÍTOSZAIMBÓL

ANGYALOK

*Mögöttem két szárny összezárul,
egy kezet érzek a vállamon.
Tarkómat jóleső meleg éri –
elborzadni még nincs okom.*

*A következő léghuzattal
megérkezik a másik angyal,
s már négy tüdőből dől az ózon,
a bizonyosság-erejű égi jel.*

*Megfürdöm benne, nem irtózom.
Az írás szerint, ha menni kell,
csak makulátlan tisztaságban
szédülhetek az égbe fel.*

ARCOM ELVESZTÉSE

*Itt hagyni semmit nem sajnálok.
Csak földet, folyót, fuvallatot,
s mi ezek fölött úrnak látszik,
a kelő és lenyugvó napot,*

*mit élttem során megismertem –
bort, szoknyát, dalt – mind áthatott –,
a nemek közt dúló szerelmet,
és cselédjét, a csúf bánatot,*

*akivel olykor ágyba esve
hinni kezdtem, hogy hozzám szépül.
S egy kakasszóra alakot váltva
itt hagyott pőrén, arcom nélkül.*

VÁLTOTT GYEREK

*Az éjszakát rossz lelkek járnák,
hidegleléssel, vírussal vernek.
A kertek alatt is sivalkodik
valami csóró, idétlen gyermek.*

*Megvénült, mondják, ördögfattyá,
befoghatatlan fogatlan szája.
Csúnyán átvert dajkája csecsét
a vén gonosz tövig lerágta.*

*A férfinép elunta végül,
s a keresztútra tették ki éjjel.
Az övéi hamar köré gyűltek,
testét befűjták borjúvérrel.*

ARCOM KERESÉSE

*Emberi arcom összeszedni
indulok – akár állat-alakban.
Az Úrnak színe előtt mégsem
mutakozhatom halotti maszkban.*

*Holdanyámat szólítom, kérem,
szemüregem töltsse fel fénnel,
halló fülekhez juttasson engem,
mehessek tovább, több eséllyel.*

*Beszédszerveimért iszonyú,
s nehéz útra kellene kelnem.
A denevérek ultrahangra
programozhatnák át a nyelvem.*

ILLÉS OLDALÁN

*Már ikrásodnak a fellegek,
a fény bójjái helyükre ülnek.
Ma nem eshet meg már semmi bűn –
megnyugvás a zaklatott fülnek.*

*Erőm felett való lesz az út?
Szent Illés prófétán jár eszem.
Ha késnék a tüzes szekér,
a követek itt vannak velem.*

*Az ég alatt villanásokra,
megnyíló kapukra figyelünk.
Makulátlan vagyok már, tiszta.
Rendben, jó uraim. Mehetünk.*

Így ünnepelte Tiszaujlak az I. bécsi döntés utáni hazatérését